

Prima instanță: Judecătoria Bender (A.Pleşca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu)

Î N C H E I E R E

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „MGP-Transgrup”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Nord Cargo” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „MGP-Transgrup” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „MGP-Transgrup” și s-a menținut hotărârea din 28 iulie 2016 a Judecătoriei Bender,

c o n s t a t ă :

La 05 februarie 2016, SRL „Nord Cargo” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „MGP-Transgrup” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, în baza unei comenzi de transport, SRL „Nord Cargo” și SRL „MGP-Transgrup” au încheiat contractul de expediție și transport auto internațional de mărfuri nr. N/64/2015 din 27 septembrie 2015.

În baza contractului menționat, SRL „Nord Cargo” a acordat servicii de transport auto internațional pentru SRL „MGP-Transgrup” prin transportarea încărcăturii din or. Ocnița, Moldova în or. Omsc, Federația Rusă, costul cărora a fost estimat la suma de 94 278, 71 lei, conform facturii fiscale Seria W1 nr. 5865197 din 02 octombrie 2015.

A susținut reclamantul că serviciile de transportare a încărcăturilor au fost executate în deplină măsură cu obligațiunile prevăzute de comanda de transport și de contractul din 27 septembrie 2015.

Potrivit actului de primire-predare CMR f/seria CR nr. 0172062 din 06 octombrie 2015, semnat de ambele părți, serviciile de transport internațional au fost acordate în deplină măsură și fără obiecții.

La fel, conform contractului, tariful de expediție și transport au fost indicate în comanda de transport, iar pârâtul urma să achite pentru serviciile transportului în

termen de 15-20 zile bancare după prezentarea actelor ce confirmă executarea comenzii.

A mai indicat reclamantul că, prestarea serviciilor de transport se confirmă prin factura fiscală internațională CMR f/seria CR nr. 0172062, actul de primire-predare a lucrărilor/serviciilor de transport internațional Moldova-Rusia nr. W1 5865197 din 02 octombrie 2015, semnat de ambele părți, în care sunt indicate și costurile serviciilor acordate în sumă de 94 278, 71 lei.

A relatat că, pârâtului i-au fost expediate actele executării serviciilor de transportare și factura fiscală W1 nr. 5865197 din 28 septembrie 2015, cu indicarea sumei de 94 278, 71 lei pentru achitare, însă în acest sens, nu a fost întreprinsă nicio acțiune.

De asemenea, în scopul soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, la 09 decembrie 2015, pârâtului i-a fost expediată o reclamație, prin care s-a solicitat achitarea serviciilor prestate până în data de 20 noiembrie 2015, însă nici aceste acțiuni nu s-au soldat cu succes.

Reclamantul a arătat că, potrivit pct. 4 al contractului din 27 septembrie 2015, în cazul întâzierii achitării se încasează o penalitate în mărime de 0,2% pentru fiecare zi de întâziere din suma datorată, astfel că cuantumul penalității constituie suma de 5468, 16 lei.

Totodată, cu referire la prevederile art. 619 din Codul civil, reclamantul a menționat că prin reclamația din 09 decembrie 2015 pârâtul a fost pus în întâziere, iar cuantumul dobânzii de întâziere constituie suma de 1061, 42 lei.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 512-514, 558, 572, 575, 619 și art. 668 din Codul civil.

A solicitat reclamantul, inclusiv în urma majorării cuantumului pretențiilor, încasarea datoriei în mărime de 84 278, 71 lei, dobânzii de întâziere în sumă de 3737, 42 lei, penalității în sumă de 38 508, 39 lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată formate din taxa de stat în cuantum de 4501, 61 lei și cheltuieli de asistență juridică în sumă de 7000 lei.

Prin hotărârea din 28 iulie 2016 a Judecătoriei Bender, cererea de chemare în judecată a fost admisă. A fost încasată din contul SRL „MGP-Transgrup” în beneficiul SRL „Nord Cargo” datoria în sumă de 84 278, 71 lei, dobânda de întâziere în sumă de 3737, 42 lei, penalitatea în mărime de 38 508, 39 lei și cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în mărime de 4291, 62 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 7000 lei. În rest, pretențiile au fost respinse.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 22 august 2016, SRL „MGP-Transgrup” a declarat apel.

Prin decizia din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de SRL „MGP-Transgrup” și s-a menținut hotărârea din 28 iulie 2016 a Judecătoriei Bender.

La data de 12 aprilie 2018, SRL „MGP-Transgrup” a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu actele judecătorești de dispoziție contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

Astfel, recurentul a susținut că instanța de apel a examinat superficial cererea de apel, fără a intra în esența cauzei.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, recursul declarat de SRL „MGP-Transgrup” la data de 12 aprilie 2018 împotriva deciziei din 20 februarie 2018, este depus în termen.

La data de 22 iunie 2018, SRL „Nord Cargo” a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul SRL „MGP-Transgrup”, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de SRL „MGP-Transgrup”, este declarativ și nu justifică afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 Cod de procedură civilă, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În cazul de față, Completul constată că temeiurile inserate în cererea de recurs nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

De altfel, argumentele invocate de către recurent nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită

unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin urmare, recursul nu poate fi exercitat pentru alte motive decât cele prevăzute de lege, controlul judiciar fiind limitat, de regulă, numai la problemele de drept, fiind inadmisibilă repunerea în discuție a unor chestiuni de fond ce au fost soluționate de către instanțele de judecată.

În același timp, Completul reiterează că, prin prisma jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII). Totodată, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „MGP-Transgrup”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „MGP-Transgrup”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Iuliana Oprea